

Arrest

nr. 339 235 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 10 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 april 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die stelt over de Vietnamese nationaliteit te beschikken, dient op 20 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 maart 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 7 februari 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 10 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing “verzoek kennelijk ongegrond”. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Vietnam, geboren te Quang Minh, district Quang Trach te provincie Quang Binh. U woonde altijd in uw geboortedorp. Uw vader overleed jaren geleden. Uit het huwelijk tussen uw ouders hebt u nog één broer en één zus.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U verklaart dat u te Vietnam geconfronteerd werd met financiële problemen, o.m. wegens een gebrek aan tewerkstellingsmogelijkheden.

In uw zoektocht naar een beter leven verliet u op 26 juni 2023 samen met uw broer N. N. V. (...). Navolgend verbleef u zes à zeven maanden te Hongarije alvorens naar België verder te reizen. U diende te België op 20 februari 2024 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Vietnam vreest u een gebrek aan werk en inkomen.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS d.d. 19 maart 2024, punt 1) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter bijzonder stereotiep dat u uw originele paspoort te Hongarije verloor (CGVS, pg. 4). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u uw identiteitskaart liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Dat u bijkomend aangeeft dat u geen enkele moeite deed om ook nog maar enig document te verkrijgen (CGVS, ibid.) is evenmin ernstig en wijst op een zekere desinteresse. Wat er ook van zij, het ontbreken van een geldig en origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Voorts stelt het CGVS vast dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

U verklaart dat u en uw gezin te Vietnam geconfronteerd werden met financiële moeilijkheden (CGVS, pg. 7, 8, 9). U vond er moeilijk een tewerkstelling (CGVS, pg. 7) en om uw leven te onderhouden ging uw moeder een lening bij een officiële bank aan (CGVS, pg. 7, 8). Op zoek naar een betere toekomst verliet u uiteindelijk Vietnam.

In hoofdorde wordt vastgesteld dat deze redenen evenwel louter van socio-economische (en eventueel interpersoonlijke) aard zijn en dusdanig niet essoreren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst

zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Nergens in uw verklaringen blijkt echter dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw politiek overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden voorhanden om aan te nemen dat u in Vietnam een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

In ondergeschikte orde dient immers vermeld dat uw verklaringen dienaangaande bovendien allerm minst overtuigend zijn. Zo bent u niet op de hoogte bij welke bank uw moeder geld leende (CGVS, pg. 8), wanneer de lening werd afgesloten (CGVS, ibid.), welk bedrag uw familie heeft geleend (CGVS, ibid.), hoeveel geld uw familie nog dient af te betalen (CGVS, ibid.) en dient u finaal te erkennen dat u niet op de hoogte bent met welke doeleinden de lening werd afgesloten (CGVS, ibid.). Van een verzoeker tot internationale bescherming kan en mag verwacht worden dat hij op zijn minst algemeen op de hoogte is van de aard van zijn asielmotieven. U blijft hier evenwel manifest in gebreke. U haalde verder geen enkel andere reden aan waarom u niet terug zou kunnen keren naar Vietnam (CGVS, pg. 9).

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. Bovendien blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u, bij het voorleggen van uw verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 57/6/1, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsvergissing”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

3.1.1. Verzoeker betoogt dat het CGVS hem ten onrechte verwijt geen identiteitsdocumenten te hebben voorgelegd en onvoldoende details te hebben verstrekt over de door zijn moeder afgesloten leningen. Hij voert aan dat hij heeft uitgelegd dat hij zijn paspoort in Hongarije heeft verloren en dat hij zijn identiteitskaart

niet kan voorleggen omdat deze zich in Vietnam bevindt. Volgens verzoeker kan deze uitleg niet zonder verder onderzoek terzijde worden geschoven en dient rekening te worden gehouden met de context van migratie en de moeilijkheden voor behoeftige personen om administratieve documenten te bewaren. Hij benadrukt dat zijn Vietnamese nationaliteit niet wordt betwist, en dat *“de in kopie overgelegde identiteitsdocumenten (...) op zich niet als vals (kunnen) worden beschouwd”*.

3.1.2. Verzoeker vervolgt dat het CGVS zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte heeft herleid tot louter socio-economische motieven. Verzoeker verwijst naar doctrine en internationale jurisprudentie over de interpretatie van het begrip “sociale groep” en voert aan dat hij kan worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep, met name inwoners van Quang Binh die worden gediscrimineerd door het economisch beleid. Verzoeker voert vervolgens aan dat de systemische schuldenlast in Vietnam, in het bijzonder in landelijke gebieden zoals Quang Binh, gezinnen ertoe dwingt leningen aan te gaan om in hun basisbehoeften te voorzien, vaak bij informele kredietverstrekkers met hoge rentevoeten, wat leidt tot een vicieuze cirkel van armoede. Hij stelt dat het ontbreken van effectieve sociale vangnetten en werkgelegenheidsperspectieven deze situatie verder verergert, en dat er sprake is van een gebrek aan bescherming vanwege de Vietnamese staat gelet op de afwezigheid van overheidsmaatregelen tegen extreme armoede en economische discriminatie. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar rapporten van de Wereldbank, Amnesty International, Human Rights Watch en het United States Department of State, alsook naar een artikel op de website van Vietnam Briefing en de *“Corruption Perception Index”* van Transparency International. Verzoeker werpt op dat *“systemische economische precariteit”*, waaronder schuldenlast, structurele armoede en gerichte uitsluiting op de arbeidsmarkt kan worden aangemerkt als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dat het CGVS niet heeft onderzocht of de Vietnamese overheid effectieve bescherming biedt.

3.1.3. Verzoeker benadrukt dat in het onderhavige geval de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat hij in zijn vrees volhardt. Gezien de huidige situatie in Vietnam, is zijn vrees ook nog steeds actueel, aldus verzoeker. Verzoeker wijst erop dat *“zelfs als er een twijfel bestaat (...) betreffende de natuur en de ernst van de vervolgingen waarvan verzoeker zou het onderwerp kunnen zijn in het geval van twijfel, moet deze twijfel in ruime mate aan de verzoek weldoen”*. Hij besluit dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsverging”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

Verzoeker meent dat het CGVS de systemische socio-economische achterstelling in Vietnam miskent. Hij stelt dat de structurele armoede in de provincie Quang Binh een reëel risico op ernstige schade vormt, in het bijzonder op onmenselijke of vernederende behandeling, en dat de noodzaak tot het aangaan van dwangschulden voor basisbehoeften kan worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij wijst erop dat hij Vietnam heeft verlaten om te ontsnappen aan een ernstige economische crisis, en dat zijn terugkeer naar Vietnam, in de context van extreme economische moeilijkheden en het risico op onoverkomelijke schuldenlast, hem zou blootstellen aan onwaardige levensomstandigheden, wat in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij besluit dat in het onderhavige geval, de Belgische overheid moet weten dat de situatie in zijn land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor hem bijzonder moeilijk maakt. Hij meent dat zijn asielrelaas en de door hem aangehaalde rapporten van de Wereldbank, Amnesty International, en Human Rights Watch over de situatie in Vietnam erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar Vietnam zal worden geconfronteerd met *“ernstige risico’s van lijden”*, en dat het derhalve noodzakelijk is om hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en een nieuw onderzoek te bevelen.

3.4. Verzoeker voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar verzoeker de schending van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoeker toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur hij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoeker geschonden acht. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

5.2. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker kennelijk ongegrond is, omdat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daartoe wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat (i) verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd ter staving van zijn identiteit, waarbij zijn verklaring dat hij zijn paspoort zou hebben verloren weinig geloofwaardig wordt geacht, en hij geen poging heeft ondernomen om enig ander identiteitsdocument te verkrijgen, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algemene geloofwaardigheid; (ii) de door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn vertrek uit Vietnam, met name financiële moeilijkheden in zijn land van herkomst, louter socio-economisch van aard zijn en als dusdanig geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; (iii) verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen, daar zijn verklaringen omtrent de aangehaalde financiële problemen weinig overtuigend zijn, nu hij geen kennis heeft van essentiële elementen van de lening die zijn moeder zou hebben aangegaan, zoals de betrokken bank, het geleende bedrag, het tijdstip, het doel waarvoor de lening werd aangegaan en het resterende

schuldsaldo; en (iv) verzoeker geen andere concrete redenen aanhaalt waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Vietnam.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoeker verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben en geboren en getogen te zijn in het dorp Quang Minh, gelegen in het district Quang Tracht, provincie Quang Binh (AD, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud van 7 februari 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 3-4). Hij verklaart samen met zijn broer Vietnam op 26 juni 2023 te hebben verlaten en zes à zeven maanden in Hongarije te hebben verbleven, alvorens naar België te reizen (NPO CGVS, p. 6). Bij terugkeer naar Vietnam vreest verzoeker dat hij geen werk zal vinden en dat hij de lening die zijn moeder heeft afgesloten niet zal kunnen terugbetalen (NPO CGVS, p. 9).

5.3.2. De Raad wijst erop dat om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, verzoeker moet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld dat de door verzoeker aangehaalde redenen voor vertrek uit zijn land van herkomst — met name dat hij financiële moeilijkheden in Vietnam ondervond, en dat zijn moeder een lening bij de bank diende af te sluiten om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien— van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In de mate dat verzoeker aanvoert te behoren tot de sociale groep van *“inwoners van Quang Binh die worden gediscrimineerd door het economisch beleid”* herinnert de Raad eraan dat het begrip sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag nader wordt uitgewerkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat vereist dat twee voorwaarden cumulatief zijn vervuld Enerzijds moeten de leden van de groep moeten een *“aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”*. Anderzijds moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat te verduidelijken welk aangeboren kenmerk of welke gemeenschappelijke achtergrond, dan wel welk kenmerk of geloof, de leden van de door hem omschreven groep van inwoners van Quang Binh die zouden worden benadeeld door het economisch beleid zouden delen of vertonen. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat de door hem omschreven groep van inwoners van Quang Binh in de Vietnamese samenleving een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie en rapporten wijzen hier alleszins niet op. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe verzoeker zou behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

5.3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar oordeel dat de door verzoeker aangehaalde redenen voor haar vertrek uit Vietnam geen *nexus* vertonen met één van de in de Vluchtelingenconventie opgenomen vervolgingsgronden. Deze vaststelling volstaat voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid.

5.4.2. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, op de bovenvermelde vertrekmotieven beroept, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de financiële problemen die hij in Vietnam heeft en de lening die zijn moeder heeft afgesloten een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat verzoeker nalaat enig begin van bewijs neer te leggen betreffende zijn identiteit: *“Vooreerst wordt opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS d.d. 19 maart 2024, punt 1) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter bijzonder stereotiep dat u uw originele paspoort te Hongarije verloor (CGVS, pg. 4). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u uw identiteitskaart liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Dat u bijkomend aangeeft dat u geen enkele moeite deed om ook nog maar enig document te verkrijgen (CGVS, ibid.) is evenmin ernstig en wijst op een zekere desinteresse. Wat er ook van zij, het ontbreken van een geldig en origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.”* Met het louter volharden in zijn verklaring dat hij zijn paspoort in Hongarije verloren heeft, brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die een afdoende verklaring kunnen bieden voor het feit dat hij geen aangifte heeft gedaan van dit verlies, noch dat hij enige poging heeft ondernomen om vervangende identiteitsdocumenten te bekomen (NPO CGVS, p. 4). Waar verzoeker thans stelt dat hij zijn identiteitskaart in Vietnam zou hebben achtergelaten, merkt de Raad op dat deze bewering niet te verzoenen valt met zijn eerdere verklaring dat hij niet alleen zijn paspoort, maar ook zijn identiteitskaart in Vietnam heeft verloren (NPO CGVS, p. 4). Verzoekers tegenstrijdige verklaring aangaande het ontbreken van zijn identiteitsdocumenten bevestigt naar het oordeel van de Raad dan ook het in de bestreden beslissing geuite vermoeden dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten achterhoudt. De Raad benadrukt dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, zonder dat hiervoor een bevredigende verklaring wordt gegeven, luidens artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Dat het CGVS noch de Raad twifelen aan verzoekers nationaliteit doet hier geen afbreuk aan.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn moeder een lening heeft afgesloten. Verzoeker kan immers niet preciseren bij welke bank deze lening zou zijn aangegaan, welk bedrag werd geleend, op welk tijdstip en met welk doel de lening werd afgesloten, noch wat het eventuele resterende schuldsaldo zou zijn (NPO CGVS, p. 7-8). De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven, met name dat hij naar het buitenland is vertrokken om een betere job te vinden teneinde zijn familie te steunen (NPO CGVS, p. 9). Het komt aan verzoeker toe om de desbetreffende motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft, aangezien hij deze ongemoeid laat.

In zoverre verzoeker zich beroept op de slechte economische omstandigheden in Vietnam en naar algemene landeninformatie hieromtrent verwijst, benadrukt de Raad dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in Belgisch recht – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de preciaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Dient hierbij te worden opgemerkt dat verzoekers bewering dat zijn familie ernstige financiële moeilijkheden kent, een bewering betreft die middels geen enkel objectief stuk wordt gestaafd. Dient bovendien te worden aangestipt dat verzoeker een gezonde jonge man is, die zeven jaar scholing heeft genoten in Vietnam, en reeds tewerkgesteld was als verkoper, alsook werkzaam was in een textiel fabriek (NPO CGVS, p. 5). Verzoeker was tevens in staat zijn reis uit Vietnam te organiseren, en heeft zeven maanden in Hongarije verbleven, alwaar hij aan de slag was in een hotel (NPO CGVS, p. 6). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zich reeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige werkervaring. Gelet op deze elementen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Vietnam een job te vinden en zo bij te dragen in het levensonderhoud van zijn familie. Bovendien beschikt verzoeker over een familiaal netwerk in Vietnam (NPO CGVS, p. 4-5) en toont hij geenszins *in concreto* aan waarom hij niet opnieuw, al dan niet tijdelijk, op dit familiaal netwerk zou kunnen steunen, minstens op enige bijstand (financieel dan wel op het vlak van huisvesting) van hun kant zou kunnen rekenen, dit tot wanneer hij in staat is om zelf een inkomen te genereren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op een bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens hem blijven voortduren waardoor hij bijzonder moeilijk kan terugkeren, laat verzoeker na te duiden op welke wijze deze situatie volgens hem een ander licht werpt op de motieven in de bestreden beslissing en/of de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het in het algemeen beweren dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat hij in zijn vrees volhardt. Met dit betoog werpt verzoeker ook geen ander licht op de voorgaande vaststellingen

5.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij onvoldoende op de bescherming van zijn nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad erop dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat hij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dat zijn verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kennelijk ongegrond is.

5.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

5.7. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op

het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen “overduidelijke beoordelingsvergissing” kan worden ontwaard. Evenmin blijkt dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS